

PIRMAS

Kai taksi sustoja ties 32-osios gatvės ir Brodvėjaus sankryža, purioms snaigėms sūkuriuojant tarp ryškių iškabų anglų ir hangulo* rašmenimis, suzvimbia mano telefonas. Skaitau sekretorės Park žinutę: „Limuzinų tarnyba paims tave iš viešbučio rytoj vienuoliktą valandą ryto ir nuveš į oro uostą. Lauksiu tavęs Seule. Netrukus pasimatysime.“

„Gera, ačiū“, – siunčiu atgal ir atsidūstu pagalvojusi, kaip ironiška, kad su motinos sekretore bendrauju daugiau nei su ja pačia. Kišuosi telefoną į kišenę ir, spausdama parduotuvinį maišą prie krūtinės, einu per gatvę dairydamosi į abi puses. Prieš mane prie restorano durų stoviniuoja grupelė draugų – trys vaikinai, ant niujorkietišκών bluzonų su gobtuvais užsimetę tamsėlynius paltus bei pūstas striukes, – ir aš laikiu, kol jie sueis vidun. Paskutinis, tamsiaodis vaikinai su akiniais, sugauna mano žvilgsnį ir prilaiko duris. Aš skubu žengti pirmyn ir nusišypsau jam, iš įpročio nusilenkdama. Vaikinukui nurausta ausys

* Moderni oficiali korėjiečių abėcėlė. (Čia ir toliau vertėjos pastabos.).

ir jis grįžta prie draugų, o šie ima jį baksnoti alkūnėmis ir gręžiodamiesi žvilgčioti į mane.

Nusivelku paltą; keletas žmonių, sėdinčių prie baro, atsisukę spokso. Kartu su aukštakulniais aulinukais ir pagal užsakymą siūta rankine dėviu glaustinukę ir džinsus aukštu juosmeniu. Po šou – paskutinio pasirodymo, dėl kurio ir buvau pakviesta į Niu-jorką, – ketinau persirengti, bet būčiau užtrukusi, o ilgiau gaišti nenorėjau. Tik ne šįvakar.

Žvalgausi po restoraną, ieškodama pažįstamo veido. Salė sausakimša užsieniečių. Amerikiečių, šnekančių angliškai tokia greitakalbe, kad net galva svaigsta. Administratorė, prie staliuko pasodinusi studentų grupelę, grįžta į savo vietą.

– *Eoseo osejo?* – sako ji.

Matyt, pajuto mane apėmusią įtampą, nes kreipiasi ne angliškai, o korėjietiškai. „Keliese būsite?“ Išsyk atsipalaiduoju.

– Susitinku su drauge, – atsakau. – Ji maždaug mano amžiaus ir ūgio, greičiausia su beisbolo kepuraitė.

Beveik jos nenusiima.

– A, – linkteli administratorė, – jūsų draugė atėjo prieš penkias minutes. Eime, palydėsiu prie staliuko.

Ji veda mane pro šonines duris ir aukštyn laiptais, papuoštais kalėdinėmis girliandomis, nors jau vasaris. Mudvi pasitraukiame, praleisdamos žemyn lipančių merginų ir vaikinų būrelį. Jie stilingai apsirengę, merginos ryškiai pasidažiusios, lyg išsiruošusios į koncertą, panašiai kaip aš, neseniai nulipusi nuo podiumo.

Kai kurie laiko plakatus su angliškais užrašais: „XOXO, aš jūsų

gerbėjas“, „Sunai-opa*, imk mane į žmonas!“ , „Džajevau Baje, myliu tave!“ .

– Visada minios susirenka, kai atvažiuoja dievaičiai, – paaiškina administratorė. – Manau, gerbėjai tikisi kuriame nors korėjiečių restorane ne taip jau ir netyčia susidurti su savo mėgstamiausiu dievaičiu. – Atidžiai žvelgiu į jos veidą, bet neatrodo, kad kalba smerkiamai, tik teigia faktą. – Naudinga verslui.

– Ar daug dievaičių lankėsi jūsų restorane? – klausiu.

– Savininkas virš kasos aparato laiko garsenybių autografus. Man neteko aptarnauti nė vieno, bet bosas sakė, kad praeitą birželį lankėsi grupė „95D“ su keliais draugais.

Sunas-opa! Ji pagauna mano veido išraišką ir tarsi žinovė klausia:

– Gerbėja?

– Miegamajame turiu jo plakatą.

– Tuomet smagu bus žinoti, kad jis palieka dosnius arbatpinigius.

Kopiname laiptais į antrą aukštą. Salė čia ankštesnė, bet taip pat kimšte prisikimšusi žmonių. Erdvėje, kuri įrengta taip, kad primintų podžangmačą**, pristatyta apskritų metalinių stalų, o aplink juos kėdės, panašios į apverstas šiukšliadėžes. Tarp stalų vinguriuoja padavėjai, nešini padėklais, nukrautais korėjiečių gatvių maistu, tiekiamu ryškiai žaliose plastikinėse lėkštėse. Didžiuliai ekranai, kabantys ant sienų

* Vyresnysis brolis (kor.), kreipinys, vartojamas, kai moteris kalba su vyresniu vyru.

** Maisto kioskas ar palapinė gatvėje.

po visą salę, rodo muzikinius klipus, šiuo metu groja pagaulią grupės BTS dainą apie Anpanmaną*.

Pastebėjusi savo draugę prie staliuko restorano gilumoje, paliečiu administratorės petį.

– Štai ten ji, – rodau, o ši linktelėjusi palieka mane vieną pačią eiti prie staliuko.

Mano geriausia draugė Dženė Go sėdi atsiložusi į sieną ir brauko telefoną, ant akių užsismaukusi „Dodge“ komandos kepuraitę – tėčio dovaną.

– Džene! – sušunku, stovėdama kone priešais ją.

Krūptelėjusi ji pakelia akis.

– Sore!

Dženė pašoka nuo kėdės ir su tokia jėga puola man į glėbį, kad mudvi vos nepargriūname. Pastarąjį kartą matėmės, kai ji lankė savo vaikiną Seule. Susirašome kasdien, bet tai ne tas pats.

Tie keli mėnesiai, kuriuos praleidome kaip kambariokės per paskutinius mano mokslo metus Seulo menų akademijoje, buvo bene geriausi mano gyvenime. Visada svajojau turėti draugų, su kuriais galėčiau leisti laiką tarp pamokų ar po mokyklos, turėti geriausią draugę, kuriai galėčiau išlieti širdį. Mano svajonės išsipildė sutikus Dženę. Su pasibaisėjimu jaučiu, kaip akių kampučiuose telkiasi ašaros.

– Oi, ne, Sore! – sušunka Dženė. – Makiažas!

Pagriebusi valgiaraštį ji tol vėduoja man veidą, kol aš markstydamasi nuveju ašaras šalin.

* Populiarus dešimto dešimtmečio superherojus.

Kai šiek tiek atsigauunu, draugė ima mane už rankos ir stipriai suspaudžia.

– Tu žiauriai graži! – sušunka.

Tuo pačiu metu aš sakau:

– Atrodai sveikai.

Ji juokiasi.

Man patinka ją juokinti. Kad ir ką daryčiau, regis, viskas ją linksmina. Kai mudvi susipažinome, man atrodė, kad ji nuolat iš manęs šaiposi. Bet netrukus suvokiau – ne, ji išties manimi žavisi.

Visą gyvenimą buvau vertinama dėl pinigų ar šeimos ryšių, bet Dženė tapo mano drauge nieko apie tai nenutuokdama. Sakė, kad sužavėjau ją savo angeliška asmenybe. Pusėtina tiesa, nes net ir aš pripažįstu, kad retkarčiais būnu tikra rakštis.

– Sore, – klausia ji, – ar tik ne dėl manęs išsipuošei?

– Džene, – rimtu veidu atkertu, – aš puošiuisi kaskart išeidama iš namų.

Pati ji apsirengusi patogiai, šiltomis sportinėmis kelnėmis ir švarkeliu su Manhatano muzikos mokyklos – savo *alma mater* – logotipu.

Dedu ant stalo maišelį, kurį nešiojasi po miestą, ir sėduosi priešais ją.

– Turiu kelias dovanas.

– „Chanel“!

Paremiu ranka smakrą ir stebiu ją, šūkčiojančią sulig kiekvienu naujai išimamu daiktu. Tai daugiausia mėginukai, kurių prisirankiojau įvairiuose šou, ir keli korėjietiški vardiniai mažmožiai, kuriuos žinau Dženę mėgstant. Ji ištraukia lūpų blizgio tūtelę. Nusukusi dangtelį ir atsigręžusi į obsidiano sieną lyg į veidrodį, brūkšteli sau per lūpas.

Iš dubenėlio, stovinčio ant stalo, išsirenku kukurūzų traškutį, nagais jį laikydama apžiūriu ir įsimetu burnon.

– Kaip vakarykštis koncertas? – Kai prieš kelis mėnesius grupė XOXO pranešė apie pasirodymus JAV pasaulinio turo metu, ji minėjo, kad žada eiti į jų koncertą. – Gavai VIP ložę? – erziniu.

Daugybė XOXO gerbėjų šiame restorane apaktų sužinoję, kad mano geriausia draugė susitikinėja su pagrindiniu grupės vokalistu Džajevumi Baje. Apie tai jiedu paskelbė oficialiai, kai abu dar mokėsi Seulo menų mokykloje drauge su manimi ir kitais Džajevaus grupės nariais, išskyrus Suną – šis jau buvo baigęs mokyklą, kai Dženė įstojo.

– Vadybininkas Namas gavo man bilietus, – sako Dženė, turėdama galvoje XOXO vadybininką Namą Dži Seoką.

– A, – nieko daugiau aiškinti nereikia. Dži Seokas *niekada* nepasodintų grupės nario merginos į VIP ložę, kur ją visi matytų. Ir nors dievaičiai išties turi merginų, dėl viešųjų ryšių laikoma nederamu elgesiu jas demonstruoti, ką jau kalbėti apie viešą fakto pripažinimą.

– Nors vietos nebuvo blogos, – toliau kalba Dženė. – Nusivedžiau dėdę Džėjų, o jis vis mezgė pokalbius su atsitiktiniais nepažįstamaisiais. Buvo žiauriai nejauku.

Net ir tardama šiuos žodžius ji nurausta, ir aš žinau, kad jai tai patiko, nors ir mėgina slėpti. „Dėdė“ Džėjus buvo jos amžiną atilsį tėvo draugas.

– Ar mateisi su Džajevumi? – klausiu imdama dar vieną traškutį. – Ne koncerte.

Dženė purto galvą.

– Neleido mudviejų tvarkaraščiai. Bet planuojam rytojų praleisti kartu. Jis nori nueiti į beisbolo varžybas.

– Miela.

Tikiu, kad nori. Pažįstu Džajevų nuo vidurinės mokyklos laikų: jis visuomet kraustėsi iš proto dėl beisbolo. Tiesą sakant, kai tą vienintelį kartą, neskaitant šios kelionės, buvau atvykusi į Niujorką, su Džajevum ir dar vienu mūsų draugu, Natanieliu, kaip tik irėjome žiūrėti varžybų.

Tai buvo vasarą mums baigus mokyklą. Sportu niekada nesidomėjau, bet, stebėdama juos, rékaujančius, sveikinančius vienas kitą po itin pavojingo žaidimo, jaučiau dalelę judviejų džiaugsmo. Vis dar prisimenu anuomet apėmusią šilumą.

– Gal nori ir tu eiti? – klausia Dženė, gražindama mane į dabartį. Aš kilsteliu antakį. Tik Dženė taip gali – kviesti mane į pasimatymą kartu su savo vaikinu.

– Rytoj išskrendu į Seulą, – aiškinu ir mintyse pasižymiu, kad Džajevus man lieka skolingas.

– Gaila, kad neteko mudviem praleisti daugiau laiko kartu, – sako ji ir, lyg staiga kažką prisiminusi, iš susijaudinimo net palinksta į priekį. – Oi, palauk, pamiršau pasakyti. Atsimeni tą kvartetą, apie kurį pasakojau, tą, kurio būstinė Tokijuje? Nusprendžiau pamėginti.

– Tikrai? – Net širdis suspurda pagalvojus, kad ji bus taip arti.

Iš Gimpo oro uosto skrydis į Tokiją trunka vos dvi valandas. Kur kas trumpiau nei šešiolikos valandų kelionė iš Niujorko į Inčeoną.

Prieš kelias savaites Dženė minėjo, kad jos mokykloje vyksta violončelininkų atranka į styginį kvartetą, šešis mėnesius gastroliuosiantį po Japoniją.

– Visgi daug vilčių neturiu, – ima aiškinti ji, nervingai tampydama

kepuraitės snapelį. – Dauguma atrankoje dalyvaujančių violončelininkų vyresni už mane ir gal vertesni...

– Baik šitaip kalbėti. – Ji pakelia akis ir aš sulaikau jos žvilgsnį. – Tu tiek daug dirbi, esi žiauriai talentinga. Tu kaip ir kiti esi verta šitos progos. Didžiuojuosi tavimi.

– Gal ir taip, – linkteli Denė nurausdama. – Esi teisi. Ačiū, Sore.

– Turime ką švęsti, – tvirtai pareiškiu. – Nupirksiu tau išgerti. – Paspaudžiu mygtuką stalo šone, ir mums virš galvų suskamba varpelis. Per sekundę išdygsta padavėjas. – Prašyčiau du sidro, – užsakau.

Mudvi atkemsame atneštas šaltutėlio sidro skardines ir jomis susidaužiame.

– *Geonbaj!** – sušunkame vienu metu.

Sidras saldus ir putotas, net burnoje sproginėja.

– O kaip tu? – klausia Dženė. – Noriu žinoti viską, kas vyksta. Ar tavo mama pagaliau nusprendė dėl debiutinės merginų grupės?

Mano mama yra ne bet kas, o Seo Min Hy, įmonės „Joah Entertainment“, sudariusios įrašų sutartį su XOXO, generalinė direktorė, patekusi į dešimtmečio įtakingiausių Korėjos moterų sąrašą. Pagalvojus apie motiną, man sugniaužia krūtine; šis jausmas, įsimetęs prieš kelis mėnesius, per pastarąsias savaites eina vis sunkyn.

– Sore? – susiraukia Dženė. – Kas yra?

– Aš nebenoriu debiutuoti. – Šiuos žodžius garsiai ištariu pirmą kartą. – Jau kurį laiką taip jaučiuosi.

Dženė suraukia kaktą, bet manęs nepertraukia.

– Tikėjaisi, kad prais, kad tai tik ilgametės stažuotojos nuovargis...

* Korėjiečių tostas, pažodžiui reiškiantis „tuščias stiklas“.

Nuo pat mokyklos baigimo, net dar anksčiau, dirbau siekdama vienintelio tikslo – tapti dievaite. Gimnazijoje kasryt atsikeldavau trimis valandomis anksčiau prieš pamokas, kad tik galėčiau repetuoti šokius. Vidurinėje valandomis studijuodavau choreografiją. Tai buvo mano *amžinas* tikslas, mano svajonė. Bet kuo labiau visa tai artėjo prie tikrovės, tuo man darėsi baisiau. Mane gąsdino mintis, kad amžinai teks gyventi pagal kitų užgaidas, kad kiekvienas mano žingsnis bus vertinamas.

Minčių kertelėje ima krebždėti prisiminimai iš vidurinės mokyklos: koridoriuose persekiojantys šnabždesiai, paslėpto fotoaparato spragtelėjimas.

– Jeigu, – giliau įkvepiu, – dievinčiau sceną, jeigu degčiau aistra dainavimui, būtų verta, tik kad taip nėra.

Kas per stažuotoja, nedeganti aistra muzikai? Būtent todėl ir manau, kad man šis kelias netinka. Mėgstu šokti, bet nebežinau, ar to užtenka.

Stebiu Dženės veidą, taip ir nepakeitusį išraiškos. Ką ji galvoja? Muzika visuomet buvo jos aistra – visų pirma būtent muzika suvedė Dženę su Džajevumi, be to, muzika suvedė ir *mudvi* Seulo menų akademijoje. Negi ji mano, kad darau klaidą?

– Sąžininga, – sutinka Dženė. – Niekas už tave geriau nežino, ką reiškia augti viešumoje. Suprantu, kodėl nusprendei iš jos pasitraukti.

Man degina akis, bet pasiryžtu antrąkart per vakarą nepravirkti.

– Keisti nuomonę nėra blogai, – švelniai sako Dženė. – Niekada nevēlu išmėginti ką nors nauja. Susirasi kitką, kam pajusi stipresnę aistrą.

O, kad mano mama taip galvotų... Dėl daugybės priežasčių – kai

kurių, manau, net Dženei negalėčiau paaiškinti – mama siaubingai nusivils, kad apsigalvojau. Bet dėl to jaudinsiuosi grįžusi į Korėją.

– Ačiū, Džene. Man reikėjo šių žodžių, – paėmusi valgiaraštį, slapčia juo pasivėduoju. – Pusę metų nesimatėme, negi dabar verk-sime viena kitai ant peties?

Ji nusijuokia.

– O kam dar reikalinga geriausia draugė? Ne, rimtai, Sore, nelaukime dar pusės metų, kad gautume pasikalbėti iš širdies.

Atverčiu valgiaraštį.

– Tu teisi. Mirštu iš bado. Gal ko nors užsisakom?

Dženė nusišypso.

– Jau nesitikėjau, kad pasiūlysi.

Pralekia valanda, antra. Dženė pasakoja apie savo mokslus ir šeimą, o aš – apie mūsų draugus Seule, apie savo modelio darbą Singapūre, ir mudvi nesustodamos kemšame mėgstamus patiekalus kaip mokykloje: teokbokus, saldžiai aštrius ryžių paplotėlius, aplietus lydyta mocarela; aliejuje keptą viščiuką su česnakiniu sojų padažu, saldžiu ir tąsiu; ir storus gimbapus – suktinukus, įdarytus daržovėmis su prieskoniais ir supjaustytus griežinėliais.

Vakarui tęsiantis minia restorane įsismarkauja. Salės viduryje verslininkų būrelis varžosi, kas daugiau išgers, alų pagardindami stipriaisiais gėrimais.

– Jau reikėtų eiti! – rékiu per džiugesio šūksnius.

– Aš tik į tualetą, – Dženė pašoka iš vietos ir nuvinguriuoja tarp staliukų.

Jai išnykus laiptinėje, kviečiu padavėją ir prašau sąskaitos. Grįžus

Dženei nepatiks, bet koks tikslas turėti pinigų, jei negali lepinti mylimų žmonių?

Baigiantis rodomam klipui, restoranas akimirką nuščiūva, o tuomet pratrūksta pritarimo šūksniais, kai visuose trijuose ekranuose pasirodo „Joah Entertainment“ logotipas.

– Ar bandei gauti bilietus į šio vakaro koncertą? – klausia savo draugės mergina prie gretimo staliuko.

– Bandžiau, bet jie taip išpopuliarėjo, kad viskas išparduota.

Merginos šneka korėjietiškai; jūdviejų balsai slopina įžanginius naujausio XOXO singlo akordus. Daina prasideda repu, kuri atlieka XOXO reperiai Sunas ir Jongminas vienas kitą papildančiais balsais. Tuomet, melodijai kylant į priedainį, švelniu ir galingu balsu uždainuoja Džajevus.

Priešais mane sėdinti mergina svajingai atsidūsta.

– Džajevus Bajė šįkart toks gražus.

Nusišypsau pagalvojusi, ką sakytų Dženė apie šias merginas, leipstančias dėl jos vaikinio. Nors gal jau pripratusi.

Prasidedant priedainiui, vaizdas keičiasi, ir mano žvilgsnis nukryps-ta į ekranus. Jų pakartotinio turo idėja yra scenoje sukurti stebuklų šalį, tarsi išnirusią iš košmariško sapno, kuriame kiekvienas grupės narys siūlo skirtingas pagundas.

– Aš renkuosi Ly Džijuką, – sako kita mergina, įvardydama Natanielį, antrąjį XOXO vokalistą, korėjietišku vardu. – Jo kūno judesiai – gyva nuodėmė.

Beveik nesiklausau, neįstengdama atplėšti žvilgsnio nuo ekrano. Natanielis stovi pirmame plane, kaip visada atliekant sudėtingesnę choreografiją. Stebint jį, mane užplūsta prisiminimai – mokomės

vidurinėje mokykloje, ir jis mane vaikosi po kiemą su varle rankoje, ir vėliau, gimnazijoje, aš stebiu jį žaidžiant futbolą aikštėje, įmušus įvartį jo akys pagauna mano žvilgsnį, o dar *vėliau* jo rankos nubraukia mano plaukus ir lūpos liečia kaklo linkį.

Grįžta Dženė.

– Atleisk, užtrukau, – sako ji. – Džajevus paskambino.

– O?

Vėl pagriebusi valgiaraštį, ši vakarą su kaupu išnaudojamą ne pagal pirminę paskirtį, vėduojuosi trečią kartą. Žvelgiu į telefono laikrodį. XOXO koncertas jau bus pasibaigęs.

Dženė krapštosi su beisbolo kepuraitė.

– Kas atsitiko?

Vienu atsikvėpimu ji išberia:

– Pagal programą grupės nariai po koncerto turėjo grįžti į viešbutį, bet paskutinę minutę nusprendė eiti į restoraną. Čia pat, netoliese. Džajevus mane pakvietė. Jis kviečia ir tave, – paskubomis priduria. – Sakiau, kad mes kartu.

Jaučiu, kaip pašėlusiai plaka širdis; net nežinau, kada pastarąjį kartą taip jaučiausi. Gal nervai?

– Visi nariai dalyvaus. – Tai ne klausimas, veikiau patvirtinimo laukimas. Sunas, vyriausias reperis ir grupės lyderis, Jongminas, pagrindinis ir jauniausias reperis, Džajevus, pagrindinis vokalistas...

– Visi, – patvirtina Dženė.

O gal jaudulys?

– Žinai ką? – sako Dženė. – Šis vakaras mūsų. Parašysiu Džajevui, kad neateisim.

Uždedu delną jai ant rankos. Širdyje pasklinda šiluma. Dženė nori

pasimatyti su Džajevumi, bet galvoja apie mane. Dėl jos padaryčiau viską, net susitikčiau akis į akį su Natanieliu, pagrindiniu XOXO vokalistu ir šokėju, savo buvusiuoju.